

Christian Oster
Moja kućna pomoćnica

Christian Oster

Moja kućna
pomoćnica

prevela s francuskog
Ursula Burger

Fraktura

La publication de cet ouvrage, dans le cadre du programme de participation à la publication du Ministère des Affaires Etrangères de la République Française, bénéficie du soutien du Centre culturel et de coopération linguistique de Zagreb.

Objavljivanje ove knjige, u okviru programa pomoći nakladi Ministarstva vanjskih poslova Republike Francuske, pomogao je Centar za kulturnu i jezičnu suradnju u Zagrebu.

Izvornik: Une femme de ménage
copyright © Les Editions de Minuit, 2001.
copyright © za hrvatsko izdanje, Fraktura, 2003.

Zaposlio sam kućnu pomoćnicu. Ušla je u moj život tek tako, zato što sam otrgnuo neku ceduljicu, u ljekarni. Bila je to zadnja od šest koje je izrezala u dnu svojeg oglasa, zalijepljenog na izlogu. Malena okomita papirnata ceduljica, na kojoj je stajalo osam brojki njezinog broja telefona. Sve ostale ceduljice koje bi me mogle zanimati, osim njezine, te malene zadnje, bile su, dakle, istrgnute. I tada sam pomislio da je već stvarno bilo vrijeme da se zaustavim, pred tim izlogom.

Oglas, općeg tipa, ticao se pospremanja i baby-sittinga. Naravno, ovu ne bih bio uzeo za baby-sittericu. Ne zato što bi to bilo zasebno zanimanje, baby-sitter, ali ipak. Nisam zamišljao da se istovremeno može tetošiti dijete i usisavati. Međutim, želio sam da jedna diskutabilna baby-sitterica, koja nevoljko ispušta krpu da bi spriječila plač, kod mene učini malo reda. To neće naročito izgresti moj namještaj, rekao sam si. To neće ni ubiti dijete koje nisam napravio Constanței. Jer sve ovo, sve je zbog Constance. Da nije nje, nikad ne bih istrgnuo tu ceduljicu.

Čekao sam šest mjeseci. Šest mjeseci bez pospremanja, šest mjeseci bez Constance. Žene koja mi je nekoć obuzimala duh i srce, neprestance, i koju mi je bilo dovoljno pogledati ili na nju pomisliti da bih znao da život ima formu. Otud beskorisnost pospremanja, odonda, kod mene. Održavanja reda. Usisavanja.

Ni u vrijeme Constance, uostalom, nisam primjećivao prašinu, jednoga dana ona mi je na nju ukazala. Kažiprstom, na površini jedne komode. Stvar koju je teško opovrgnuti. U redu, rekao sam. I usisao. Zatim ponovno usisao. Mrzio sam to. Constance također. Oboje smo mrzili usisavati. Voljeli smo se.

A onda dođe dan kad to prestane. Ne mislimo više na nju. Ne na isti način. To je sada neka daleka žena, žena iz prošlosti, čija slika, da. Blijedi. Ono što nam ostavlja, sada, da, to je. Jasno. Praznina. Praznina beskrajno mučna i tužna, no ipak, samo praznina. To nije neki oblik, nije nešto što ranjava, što se miče i što micanjem ranjava, kao neko tijelo unutar tijela, koje bi laktom davalo udarce. Ništa više od praznine, rane zatvorene nad prazninom. I s time živimo. Na to se naviknemo. Malo je manje snage, mišića, sada. S malo masnoće oko te praznine, dakle. Jer se bolje jede. Više. Otud mrvice, u kuhinji. Koje na kraju čak i primijetimo. Jer je bilo dosta.

Dosta prljavih tanjura, i dosta mutnih čaša. Istrulih rezervi. Tragova masti. Gomila, u dnevnoj sobi. Dizanja noge, svaki put sve više, da bismo prokrčili put do fotelje. Nikad pospremljenog kreveta, s tom posijedjelom posteljinom.

Oštrica, brijaćeg aparata, koje više ne režu. Propalih posuda. Televizora upaljenog u prazno, noću. Navučениh zastora. Nedostatka zraka.

Trebalo mi je dakle reda. No hrabrosti, niotkud. Usisavač, cijev, nastavak, žica, utičnica, ne. Prerano. Trebala mi je samo čistoća. I tada sam je nazvao, tu, kako reći, M. Ž. Ne u pomoć. Nego da pomogne, da, malo.

Kažem M. Ž. jer to još nije bila mlada žena, ne u potpunosti. Tek dva inicijala na papiru, dva inicijala u razvoju koji su zahtijevali nekoliko dodatnih, opipljivih znakova, da bi se utjelovili. Volio bih Vas vidjeti, izgovorio sam u smjeru njezinog telefona, toj budućoj mladoj ženi. Naravno, rekla je svijetlim glasom. Gdje? Ne znam, predložio sam. Kod mene, može? To je najjednostavnije.

Kako to mislite, rekla je. To mi je malo neugodno. Nasmiješio sam se, telefonu. Zatim smijao. S njom. Njezinoj nepovjerljivosti. Kućna pomoćnica koja se ne usuđuje doći k svom budućem poslodavcu, rekao sam si, jer se boji da će on. Dobra šala. Uostalom, ona se nije odmah nasmijala, daleko od toga. Morao sam je pridobiti. Reći joj da nema veze, da se možemo susresti vani, u nekom kafiću. To ju je opustilo. Otud smijeh, kasnije. Tip koji tako brzo odustaje od ideje da me dovede k sebi, mora da si je govorila, ne može biti doista opasan. Ili je organiziran. Planira. No to mi ostavlja vremena da vidim.

Bio je to dakle susret u rukavicama, u jednom kafiću blizu La Fourche. (Priča se događa u Parizu, tamo sam živio.) Njezina kosa, s izrastom, to me odmah zaprepasti, patila je

od nanesene boje. Bila je suha. Dječje lice, iako se radilo o djevojci, u najmanju ruku, zapravo gotovo mladoj ženi, ma nešto sam pobrkao. Dadoh joj dvadeset i pet godina, da budem siguran. Učini mi se lijepom, ali prljavom. Neoprano lice. S tragovima zemlje. Pali ste u blato? upitah je.

Približih prst njezinom obrazu, ona se odmakne, premda je nisam imao namjeru dotaknuti, bilo je to samo zato da bi shvatila na što mislim. Ona ovlaži prst, izbriše trag, objasni mi da je to od njezinih tegli s cvijećem. Obradujete zemlju?, upitah je.

Osjećao sam da sam agresivan. Možda zbog njezinog nepovjerenja, koje sam želio opravdati. Da bih joj bio ugodan, u stvari. Njezinog nepovjerenja, dakle, koje se zadržalo usprkos osmijehu, povremeno i smijehu, kao da taj susret i nije neka ozbiljna stvar. Ne niti zavjera, no ipak. Šala, u najboljem slučaju. Bila je spremna na šalu, s obzirom na količinu slobodnog vremena koje je imala. S obzirom na njezino siromaštvo. Njezinu potrebu. Nije imala bogznašto izgubiti, u tom kafiću, činilo se, čak ni vrijeme. Nije radila, to je sigurno. Nigdje nije čuvala djecu, niti igdje pospremala. Započinjala je. Bolje rečeno, željela započeti. Vrebala je plovce svojega oglasa.

Dakle, da, pokazah se malo agresivan. Blago. Uostalom, nije tragala za nečim prijateljskim, ta mlada žena, sa mnom. Niti ozbiljnim. Došla je jednostavno vidjeti. Željela je raditi, mislim. Pokorila se. Riskirala. Nisam je htio razočarati. Malo čvrstine, to sam joj mogao dati. Tim više što sam za to sposoban, za čvrstinu, kad stvari funkcioniraju. A funkcionirale su. Ne tako loše, ne. Dokaz je poduzeti korak.

Upitah je radi li već. Za nekoga. Da, reče. Lagala je ko-
rektno, ne više od toga. Jednostavno se nije bojala. Uopće
se nije zabrinjavala. Ja joj nisam morao vjerovati. A opet,
osjećao sam se primoranim praviti se da vjerujem. Upitah
je da li joj odgovara, taj posao. Još jednom mi odgovori po-
zitivno, ovaj put je to bila istina. Voljela je taj posao. To je
bilo jasno. Voljela je taj posao koji nikad nije radila. Odluči-
la ga je voljeti. I tada, ne znam što me bilo obuzelo, rekao
sam joj da je mlada. Da to neće raditi čitav život, zar ne?
Hoće? Hoće. Sviđa mi se, ponovi. Volim da je čisto, kod
drugih. (Bila je odvažna, ponekad, u laganju. No osjećao sam
da je iskrena.) Ponosim se time. Ali prije svega to volim.
Pokrete. Te pokrete radim dobro.

Koje želim dobro raditi, preveo sam. Ili koje volim raditi
kod kuće. A baby-sitting? rekao sam.

Pretjerivao sam, naravno. No, htio sam znati s kim imam
posla, ne suditi je po očima. Velikim, dubokim, s nekom
tugom koja je davala misliti. Prije svega na njezin smijeh.
Smijeh koji nije veseo, koji kao da je slomljen. Nisam je želio
suditi ni po njezinim koljenima, koja je pokazivala. Objektiv-
no govoreći, u životu, nisam vidio puno takvih koljena. Vrlo
fina, jasna na izlasku iz suknje, s onim elanom koji je potre-
ban da bi se zamijetilo kad prebaci nogu preko noge. Kolje-
na koja se pomiču, pokazujući svoju mehaniku. Ma
prekrasno. Uz to, lijepe noge. Lijepa usta. I dakle, ta zeznu-
ta kosa. No, htio sam znati, ipak.

Slaže ona i o baby-sittingu. Lošije. Sigurno se prisjećala
svojih nećakinja. Premetne žličicu, pozvoni njome o šalicu.
Uostalom, niste me zbog toga željeli vidjeti, reče.

Ne, reko. Naravno. Ali moram Vas upoznati. Doći ćete k meni. Mislim da bi to moglo ići. Kako se ono zovete? Želite li još jednu kavu? Imate li neku tarifu?

Riješili smo to pitanje. Laura nije mogla reći da je loše plaćam. Predložih joj da navrati sljedeći tjedan. U ponedjeljak, da, ujutro. Od osam do dvanaest. Pripremio sam već duplikat ključeva. Jako je prljavo, reko. joj pružajući ih, i jako zakrčeno, no vidjet ćete i sami. Niste mi dopustili da Vam ja pokažem. Ako netko nazove, možete zabilježiti poruku.

Bilo mi je malo teško napustiti je jer se nije micala. Završila je svoj radni dan, vjerojatno. A opet, nisam mogao ostati s njom. Bio sam i sam besposlen, i nisam htio da se to vidi. Pozdravih je i napustih kafić ostavivši je da sjedi.

Vani se osvrnuh. Dadoh joj mali znak, jer općenito, loše podnosim rastanke sa ženama. Ona odgovori kimanjem glave. Kasnije, u metrou, koji se na sreću brzo otvori u pločniku, siđoh sakriti sramotu.

Kako je bio petak (dan kad ne radim, u mojem nepunom radnom vremenu), vrijeme do ponedjeljka prošlo je sporo. Bilo je to možda glupo, no znao sam da Laura počinje u ponedjeljak, i za mene je to bio značajan datum. Kako sam bio besposlen, imao sam u glavi taj datum, i morao sam do njega izdržati. Idealno je međutim bilo to što sam se imao čime pozabaviti budući da sam dotad ponovno morao ustanoviti protočnost, u stanu. Za početak, raskrčiti dnevnu sobu. Laura je trebala moći prolaziti. Pospremih dakle papire, pobacah novine, odgurnuh gomile knjiga, istresoh kovrče prašine kroz prozor. Za kraj vikenda, kod mene, činilo se, dakle, kao da je u tijeku neko spremanje. Jasan napredak. Od ostalih stvari, u kuhinji sam sakupio posuđe, stavio na kup male žlice, odvojio prljavo na dvije zone. Ostaviti jednu, nije bilo moguće. Hrpe bi bile previsoke.

Zatim sam izišao, otišao do Stephanea, na prosudbu, samo što on nije bio kod kuće, a ja mu nisam ni imao što reći. Nakon tih šest mjeseci, ušao sam u razdoblje rekonvalescencije i trebao mi je mir u odnosima s drugima. Svratio

sam do njega iz obaveze, jer je pomalo bio uz mene, nakon Constance. Htio je znati kako sam. Podnosio moje promjene raspoloženja. Popunjavao moje tišine. I bilo bi mi komplicirano, sada, objasniti da sam navratio, ali da neću ostati. Previše sam još toga morao napraviti sa samim sobom. Ponovno uspostaviti kontakt s ulicom. Ulicu sam još samo posuđivao, čitavo to vrijeme, za odlazak u trgovinu. A da ništa nisam primjećivao. Bili su to samo buka, vrućina, hladnoća, ovisilo je. Sve u svemu veliki žamor, s malo temperature. O groznici nije bilo ni govora.

Čovječe, koliko sam sad ipak bolje, znao sam si govoriti. U nedjelju sam nazvao Claire, moju staru prijateljicu koja plače. Nije željela da je vidim u tom trenutku, zbog podočnjaka. Predložio sam joj sunčane naočale, naravno tamne, ali ne. Više joj je odgovaralo da me uopće ne vidi. Prije dva mjeseca, njezina je kći otišla od kuće. Zatim otac njezine kćeri. Ostavio joj je psa. Pomalo se sabirem, govorila je. Nismo vodili duge razgovore. Njezin glas je slabio, morao sam joj pričati o sebi. Nisam imao što. Izmišljao sam. Hranio sam je anegdotama, u stvari. Polako, kao na žličicu. Brzo se zasićivala. Žena koju sam vidio u metrou, rekoh joj dakle tog dana. Ne znaš? Ne znaš što je čitala? Nikad nećeš pogoditi. Ne, rekla je. Neću pogoditi. Reci. *Otvoreno pismo pape starim osobama*, rekoh. Možeš li to zamisliti? Da, rekla je. Da. Jasno. A što je s tobom? Sa mnom? kažem. Ide. Lucien je zvao, neki dan. Vidljivo je bolje. U svakom slučaju, tako kaže. On čak ne kaže bolje, kaže dobro. Šalje ti pusu. Učini mi se da čujem jecaj. Nazovi me, reče, u stvari, radije neki drugi dan. Ako dotad izdržim. No sada, ne. Potreban mi je san.

Postao sam itekako svjestan da, u ovom trenutku, baš ne uspijevam ljude utješiti. No pokušati, to da. Toga se nisam bojao. Osjećao sam se sposobnim. U ponedjeljak stigoh u ured u punoj formi znajući da Laura, u to isto vrijeme, ulazi u moj stan kako bi se pobrinula za moju unutrašnjost. To me grijalo. Pričekah nekoliko minuta prije nego što sam nazvao, kako bih provjerio je li sve u redu, nalazi li stvari. Mislim na sredstva za čišćenje, rekao sam. Ide, rekla mi je, nalazim, snalazim se. Počela sam od kuhinje. Ne smeta Vam što počinjem od kuhinje?

Ma kakvi, rekoh. Ma kakvi. Želio sam joj se prikazati ugodnim. Ona također, očito. Ta priča o započinjanju s kuhinjom, koja nije imala nikakve važnosti, bila je očit znak. Naš ugovor počinje jednom vraški dobrom atmosferom, pomislih.

Najednom sa svima postadoh srdačan. Raspitivao sam se kod Desrosiersa o njegovom ocu, brinuo o razvoju njegove skleroze. Šest mjeseci, reče mi. Možda godinu dana. Podarih ga kimanjem glave koje je bilo moguće protumačiti na ovaj ili onaj način, u skladu s malom iskrom nade koju sam ostavljao da tinja u mom pogledu, u drugom planu moje sućuti. Nakon toga sam veselo izgrdio Lavasseura koji svoje dužnosti nikad ne izvršava u roku, triput telefonirao kako bih pronašao jednog suradnika koji vuče neku podužu kožnu bolest i upitao ga je li zadnji tretman imao kakvog efekta, ali ne, nije imao nikakvog, efekta, još uvijek je morao nositi zatamnjene naočale, dakle i on, budući da mu je ta bolest nastavila izgrizati područje oko očiju. Činjenica je da sam u tom trenutku imao dosta veze s ljudima diskutabilnoga izgle-

da, što se tiče područja lica. Ako bi se tome pridodalo susjedu s kata niže, koju je muž napola opekao, mogao sam nazrijeti čitavu grupu. Grupu ljudi koji spuštaju glavu. Više ili manje ranjenih ili bolesnih. Poznao sam i nekoliko osoba dobrog zdravlja, no njima nisam mogao bogznašto reći. Pitanje “Kako ide?” nije im značilo ništa posebno. Što se pak mene tiče, moje tjelesne kondicije, osjećao sam se prilično dobro, i činilo mi se da se malo pomalo vraćam u normalu, odnosno u elitu. Bezbrizan, na izmaku očajanja, zaposlen, s kućnom pomoćnicom, nedostajala mi je još samo sreća. No, imao sam vremena, ulazio sam tek u pedesetu.

Uvečer, po povratku kući, objesih jaknu na vješalicu u hodniku, izuh cipele i uputih se prema kuhinji. Ono što tamo zatekoh podsjeti me na vrijeme kad sam pospremao, s Constance. Kad sam prao suđe. Nepotpuno, dakle. Ostajao je uvijek neki prljavi tanjur, žličica u nekom kutku. Laura je radila na isti način. Ostavila nekoliko mrvica na stolu, šalicu pored aparata za kavu. Nedostatak sintetičkog duha, zaključih. Pokušah prema njoj biti kritičan, no nije išlo. Nisam još bio u potpunosti siguran da zavređujem da se kod mene savršeno pospremi.

Otiđoh vidjeti salon. Bilo je čisto kad se zažmiri na jedno oko. Čistoća za kratkovidne. Zadovoljih se općim dojmom ne provjerivši površinu namještaja. Kanape više nije imao udubljenja koja sam napravio lijevo, sa strane polica. Laura je sve to istapšala, izravnala presvlaku površinom dlana. S mjesta na kojem sam se nalazio, primijetih prašinu na jednoj svjetiljci. Nije se radilo o nedostatku dobre volje, osjećao sam to. Samo o šlampavosti. Jedna ili dvije opaske, rekoh sam sebi, i neće je više biti.

Tjedan protekne kao i onaj prethodni, u znaku polu-dobrog-raspoloženja. S vremena na vrijeme, nazvao sam ponekog prijatelja da mu kažem da nemam vremena, da nisam slobodan. U utorak i četvrtak nazvao sam Claire, koja nije zaplakala. Ponovno jedem, reče. I ja, rekoh. Jučer sam si pripremio morske puževe. Ah, ja ne, ja sam još na kineskoj hrani. Znaš, ona radnja na trgu. Nemam još snage pristaviti vodu za kuhanje, ipak ne.

U iščekivanju vikenda, ne znajući što bih uvečer radio, proveдох dosta vremena u dokolici. Možda mali izlet u šumu, govorio sam si. Kontemplacija pupoljaka, gaženje grančica, razgibavanje, taj tip stvari. Šalio sam se, naravno. Nikad nisam bio sposoban šetati sam. Hoću reći, bez žene. Usput budi rečeno, nikad nisam hodao uz nekog muškarca više od pet minuta. Uostalom, jedna ili dvije žene uvijek su bile ispred ili iza nas, i uvijek sam uspijevao povezati razgovor koji smo nas dvojica započeli tako da mu i one pridonesu svojim idejama. Tu uopće ne govorim o duši. Govorim o sadržaju. O sadržaju razgovora žena. Čak i dvije-tri riječi, tu i tamo, uvijek su mi bile dovoljne. A da ne spominjemo tišine. Tišine žena. Te malene tišine, dobro uokvirene riječima, koje ne nastaju zbog odsutnosti. S pravim pogledima, ponekad. Eto, to mi je počelo nedostajati.

Dobro. Tu govorim o tjednu. A vikend, kako nikoga nisam želio vidjeti, nije imao nikakvog smisla. Bilo je to samo neko trajanje, vrijeme za koje je trebalo predvidjeti neke aktivnosti. Imao sam već toliko posla s ovim koje je prolazilo, da mi se to činilo izvan mojih mogućnosti. Pa čak i ako

sam se osjećao dobro, naglasimo. No velike akcije, ne, za njih je bilo malo prerano.

A onda ubrzo primijetih jednu stvar. Stvar koja nije valjala. Laura, ona me uzrujavala, s tim dolascima ponedjeljkom k meni. Jesam li, ja, bio kod kuće, ponedjeljkom? Ne. Nego ona. Njezina prisutnost. Četiri sata prisutnosti. I kad bih se vratio kući, njezini tragovi. Ono što je učinila, ono što nije učinila. A ona. Već bi odlepršala. Bila je to kao neka mala krađa. Nisam, uostalom, dovodio u pitanje njezino poštenje. Nisam od nje skrivao malu zalihu gotovine koju sam svaki tjedan imao kod kuće. Previše nezgoda s bankomatima u kvaru. Ne. Jednostavno, ona mi je nešto oduzimala, Laura. Nisam uspijevao shvatiti što, no osjećao sam to. Već od prvog tjedna, osjećao sam to. A na kraju tog prvog tjedna, da, počeo sam sumnjati.

Predvidio sam da će dokaz tome biti idući ponedjeljak. Dok prethodni tjedan nisam imao nedoumica, sad sam već osjećao suprotno. Donedavni užitek, zadovoljstvo, sad više nisam nikako htio da dođe ponedjeljak. To mi je ipak pomoglo da provedem vikend, iskoristi priliku, govorio sam si, ponedjeljak još nije došao, zabavi se kako znaš i umiješ. Te nedjelje više sam telefonirao. Ah ne, trenutno imam dosta obaveza, govorio sam. No čim budem imao neku rupu, nema problema. Bok. Ili pusa. Ljubio sam žene preko telefona, ponekad, vikendom. Poznavao sam ih dosta. Neke su plakale, neke nisu. Uh, što sam tražen, govorio sam si.

Sljedećeg ponedjeljka, dakle, nisam baš bio dobro. Ne upitah Desrosiersa za novosti, o njegovom ocu. Nisam uspije-

vao raditi, tražio sam razlog. I što je bilo čudnovato, posao mi nije olakšavao situaciju. Često kad imamo posla, to je opće poznata stvar, nalazimo energiju za ostalo. I tek kad sam nazvao Rouviera, kolegu s trećeg kata, shvatio sam.

Laura je tog istog dana – dakle u ponedjeljak, provodila četiri sata svog života kod mene. Bez sumnje usisavala. Ali i razmišljala. Jer dok usisavamo, razmišljamo. I to razmišljanje, dok je usisavala, odigravalo se kod mene. I to je taj život, tamo. Taj isječak života. On je bez sumnje pripadao njoj, ali mjesto na kojem je do njega dolazilo, kako da objasnim. Ja sam ga davao na raspolaganje. I nisam ga samo davao na raspolaganje, nego je ono meni pripadalo. A ona ga je dakle uzimala. Ostavljajući neke tragove, recimo. A to se nije moglo nadoknaditi s nekoliko trunčica prašine zaostalih na svjetiljci, taj isječak života. Egoizam, govorio sam si. Egoizam te žene koja dolazi k meni, a ništa mi ne ostavlja zauzvrat. U biti ništa. Čisto.

Mogao sam to dobro prihvatiti, jasno. Oduševiti se spektaklom. Malo reda, čistoće. U stvari, kao nekim poklonom. Poklonom za koji se plaća, no dobro. Ali ne. Ono što sam ja vidio u čistom bila je prašina. Ne mislim tu na onu koja je ostajala. Ne. Govorim o drugoj. Onoj koju je podizala. Koju mi je podizala. Onako kao što mi je uklanjala mrlje. Isto kao što je uklanjala samu sebe, iz mog stana, nakon što je stvar bila obavljena. Ne vjerujem da to doista može potrajati, govorio sam si.

Nazvao sam je, tog ponedjeljka. Kako napredujete? rekao sam joj. Jasno, nisam čuo usisavač, vjerojatno ga je isključila kako bi odgovorila na poziv. Sad sam na dnevnoj

sobi, reče. Nakon toga se bacam na kupaonicu. Sve je u redu?, upitah. Ništa Vam ne nedostaje? To ste me već pitali prošli tjedan, reče. Da, naravno, rekoh, ne želim Vas ometati, samo sam htio znati. Pa eto, sad znate, reče. Ja Vam nisam potreban? rekoh. Ma ne, rekla je, uostalom, više Vi trebate mene nego ja Vas, zato ste me angažirali, zar ne? Jasno, rekoh, jasno. Sve u svemu, sve ide po planu, reče mi, ne brinite, pospremam, i zadnji put sam pospremila, zar ne? Da, rekoh. Slušajte, Laura, nadodah, mogu li Vas zvati Laura? Tako se zovem, reče ona. Laura, rekoh, postoji samo jedan problem. Razmislio sam o danu. O danu? kaže Laura. Da, rekoh, ponedjeljak. A da? reče. Da, rekoh. Predaleko je u odnosu na vikend. Mislim vremenski, razumijete? Zapravo, ako brojimo od ponedjeljka, vikend je još daleko, objasnih. Prašina se ponovno nagomila, razumijete? To je fatalno. Možda iza mene još nešto ostane, reče ona. Ne, rekoh, ne, nisam to htio reći, Laura. Tu Vi ništa ne možete. Prašina se jednostavno ponovno nagomila. I onda je ja imam za vikend, tu prašinu. Malo dodatne prašine. A kad biste došli u petak, shvaćate? Za vikend bih bio miran. Uostalom, prašina tokom tjedna, to je drugačije. Zapravo prašina uvečer, ako Vam je tako draže. Razumijete što govorim?

Prašina uvečer, ona ponovi. Ah da. Da. No, ne razumijem, zašto, reče. Što zašto? odgovorih, ne dozvolivši joj da završi rečenicu, a zatim ona prekine mene: zašto na to niste mislili ranije, reče. Na to na trenutak zastadoh, razmislih, vrlo kratko, i odgovorih joj da u biti nisam stručnjak. Nije da me posebno interesira, rekoh, prašina. Ne obraćam na nju pažnju već dugo vremena. Pa bi li to onda bilo moguće?

Pokušat ću se možda nekako organizirati, reče. Možda? rekoš. Ne, reče. Pokušat ću se organizirati. Nemam baš puno obaveza, trenutačno. Ali ovaj petak, reče. Što? rekoš. Bi li to bio ovaj petak ili onaj drugi, reče. Ovaj petak je možda malo preblizu. Drugi, malo predaleko.

Ovaj, rekoš. Uostalom, nadodah, kad bolje razmislim, možda biste mogli dolaziti dvaput. Malo glačati. Glačate li? Da, reče, naravno. Hoćete da dolazim ponedjeljkom i petkom? reče. Da, rekoš. Neka bude tako.